

Det skal ikke være kedeligt

Én ting er i hvert fald sikker – i denne branche kommer man aldrig til at kede sig, for aktørerne leverer prima stof uge for uge. Nogle gange mere end andre, men brændstoffet er der. Og så skrives dette, endda før vi tager fat i Europa-kampene tirsdag, onsdag og torsdag. Men weekenden gav da rigeligt at slås med.

Lad os starte med kampen mellem Wolves og Arsenal, hvor de to gule kort inden for fem sekunder til Martinelli gav en god del overskrifter (og mails, skulle jeg hilse at sige). Martinelli stiller sig i vejen for et indkast, som dog alligevel udføres og giver et pænt lovende angreb til Wolverhampton. Umiddelbart efter indkastet planter Martinelli en hånd i brystet på kasteren (og det er bestemt ikke en venlig gestus), hvorefter han stormer efter boldføreren og lægger ham ned med en tackling. Og så trækker dommer Oliver to gule kort lig med et rødt.

Pyha – det er en af de mere sjældne situationer. Jeg har set engelske kommentatorer sige, at det har de godt nok sldrig set før. Dertil er kun at sige, at det har jeg – i en dansk 1. divisionskamp for en god del år siden. Men jeg medgiver, at vi er ude på overdrevet. Lad mig starte med at sige, at det, som foregår, er fuldstændig lovmedholdeligt, selv om folk måske er overraskede.

I tidligere tider – og så skal vi spole en halv snes år tilbage eller déromkring – var mantraet, at en spiller skulle vide, at han stod til en advarsel, så han havde en chance for at forbedre sig og undgå at begå forseelse nummer to. Men nu om stunder er budskabet, at man godt kan akkumulere advarsler, uden at spilleren på forhånd er adviseret om, at han står til nummer ét.

Og hvad er det egentlig, der sker? Lad os prøve at analysere lidt på det. Bolden er gået ud til et Wolves-indkast. Og så kommer det. Martinelli stiller sig dels i vejen for indkastet (han skal være to meter fra kasteren) og til overflod puffer han til kasteren, efter at det er udført. Allerede her har vi faktisk to separate forseelser til en advarsel. Oven i hatten kommer så den næste forseelse, da Martinelli jagter den angriber, som kører videre med bolden. Tacklingen er hverken hensynsløst eller andet grimt, men den bremser under alle omstændigheder det, som lignede et lovende angreb. Så dér har vi endnu en advarsel. Det er tæt på at ligne et Kinder-æg med hele tre ting på én gang. Det er utraditionelt og meget sjældent set, det medgiver jeg (måske også fordi spillerne normalt er klogere end som så), men lovmæssigt er der intet at komme efter.

Det, som man i bagklogskabens ulideligt klare lys kunne have spurgt om, er, om det nu også var smart at anvende fordelsreglen i forbindelse med indkastet i stedet for at få ro på – og så uddele den første advarsel. Men det er jo kontrafaktisk historie, så lad os holde os langt fra det. Intet er lettere end at sige 'Hvad nu hvis...'. Det er en sandhed, som vi, der har med lovstof at gøre, ved alt for godt. Essensen er, at Michael Oliver lovmæssigt gjorde det helt korrekte, uanset hvad diverse fanfora og TV-kommentatorer måtte mene. Ingen af de to advsreler kunne undgås, uden at man havde krænket både fodboldloven og ikke mindst ånden bagved. At sluresultatet er chokerende for mange, er der ligesom ikke noget gøre ved. Vi spiller efter et regelsæt – og det skal naturligvis være lige for alle, uden at dommeren har mulighed for at bøje det efter forgodtbefindende. Og skal vi ikke bare være glade for det – så kan det godt

være, at Martinelli ikke lige havde læst op på lektien. Han er forhåbentlig blevet klogere til næste gang. Jeg har uden tvivl sagt og skrevet det før – men fodbold er formentlig det eneste spil, som du kan deltage i uden at kende reglerne. Og ellers lærer man det – nogle gange på den hårde måde

Ellers har ugen også budt på alle massekonfrontationers moder i kampen mellem Sporting og Porto. Der var godt nok faldet et rødt kort undervejs – men det blev til fire mere af slagsen i skærmydslerne efter slutfløjtet. Det er længe siden, at jeg har set noget lignende. Nu endte vi i røde kort her, fordi der var både slag og spark involveret, men lad mig lige repetere de normale retningslinjer omkring massekonfrontationer.

Princippet er, at når man har en massekonfrontation, skal der som minimum falde en advarsel til hvert hold – plus eventuelt den oprindelige forseelse, som typisk er årsagen til konfrontationen. Og 'som minimum' skal opfattes bogstaveligt – der kan sagtens komme flere kort til. Og hvem skal man så fange? Selvfølgelig dem, som er mest aktive i konfrontationen. Og her ligger der en ikke ubetydelig opgave i at finde ud af, hvem der deltager aktivt og hvem, der prøver at gyde olie på vandene og skille de stridende parter ad. Det kan nogle gange være hulens svært at se, selv fra den bløde lænestol foran TV. Det helt karakteriske er de spillere, som kommer blæsende fra lang afstand og vil blande sig. Besynderligt nok er det meget ofte målmænd, som er parate til at spurte en halv banelængde for at væe med i legen, selv om de jo objektivt set formentlig har været længst væk fra begivenhederne.

Ellers er instruktionen til dommerne at holde sig langt væk fra klumpen af spillere og bare observere – og derefter ekskevere med de kort, som nu kræves. Der er grimme tilfælde far et store udland, hvor en dommer vovede sig ind i klumpen og fik en lige højre, som egentlig var tiltænkt modspilleren ved siden af. Dommer, linjedommere og fjerdedommer vil konferere om, hvem der er de primære aktører i konfrontationen. Så det, som den ene fanger, gør de andre. Nogle gange er det en fordel at stå tæt på – andre ikke.

Hvis dommeren ved en hurtig indgriben kan forhindre, at en batalje mellem to spillere bliver til en konfrontation, er det selvfølgelig helt i orden at gribe ind. Hellere forebygge end helbrede. Men hvis vi først har konfrontationen, så handler det om at tage nogle skridt baglæns – og så dels stole på egne observationer, dels på kollegernes.

Men inden jeg nu går videre til sidste tema, vil jeg gerne takke den trofaste læser, som har forsynet mig med en kopi af kampen mellem Ecuador og Brasilien, som jeg omtalte for et par uger siden. Jeg ser frem til at kunne gennemse den i ro og mag (hvornår det så end bliver), for jeg er sikker på, at der ligger nogle ting i den kamp, som sagtens kan indgå i vores VAR-undervisning og træning herhjemme.

Men tilbage på sporet. I kampen mellem Leicester og West Ham blev der en del polemik omkring West Hams udlignende mål, og det bragte en del spillere op i det røde felt. Var den bold sat ind med armen – eller var det skulderen? Lad mig starte med at slå fast, at man gerne må spille bolden med skulderen, men det skal godt nok være meget præcist, for at der ikke kommer noget arm med ind i billedet. For er der arm på, har vi også et direkte frispark. IFAB har prøvet klart at definere, hvornår det er arm eller skulder. Armen begynder dér, hvor armhulen slutter (for nu at tage den simple version) og uden at vise tegninger. Det er fodboldloven – og så kan det godt være, at anatomikyndige har en anden opfattelse, men det er nu engang fodboldloven, som vi spiller efter.

Jeg har set situationen mange gange, og vi er helt klart i grænselandet – men jeg mener, at vi taler om skulder og dermed en korrekt anerkendelse af målet. Mange vil uden tvivl blive snydt af,, at der også er bevægelse i armen, men det gør det jo ikke alene – vi skal også have en kontakt med bolden, før der foreligger noget strafbart. Livet skal ikke være let – hverken for spillere, dommere eller for den sags skyld fans.

Der er masser af gode forslag i indbakken, og de skal nok komme forbi på et tidspunkt. Indtil da kan vi glæde os over, at de europæiske ligaer allerede er igang, og også Superligaen kommer i sving om meget få dage. På en eller anden måde synes vinterpausen at blive kortere og kortere. Måske hænger den indre forestilling sammen med, at vintrene synes at blive mindre og mindre bemærkelsesværdige. Ikke at jeg skal klage over det – godt 30 meters ben ind til en koteletgrund er ikke morsomme, når der skal skovles sne.